

сприяють одержанню освітніх послуг, а також підтримувати ці процеси в керованому стані за допомогою фінансових, інформаційних, кадрових і матеріально-технічних ресурсів.

Сучасний рівень конкурентоспроможності підготовки фахівців вищими навчальними закладами, відповідно до вимог ринку праці, повинен відповідати реаліям часу, потребам суспільства та мусить базуватися не на тривалості або змісті навчання, а на тих знаннях, уміннях і навичках, якими оволоділи випускники. На державному рівні постає задача гармонізувати відносини в ланцюжку «держава-вища школа-роботодавці», що забезпечить конкурентоспроможність підготовки фахівців вищими навчальними закладами відповідно до вимоги ринку праці.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про вищу освіту» №2984-III, із змінами від 19 січня 2010 р.
2. *Фатхутдинов Р.А.* Управление конкурентоспособностью вуза // Высшее образование в России. — 2006. — № 9. — С. 37–38.
3. УРА-інформ [Електронний ресурс] / Независимое информационно-аналитическое издание. — Режим доступу: <http://ura-inform.com/uk/politics/2010/08/27/mnogovuz>.
4. Статистична інформація [Електронний ресурс] / Державна служба статистики України. — Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
5. Spector, J. Michael-de la Teja, Ileana. ERIC Clearinghouse on Information and Technology Syracuse NY. Competencies for Online Teaching. ERIC Digest. Competence, Competencies and Certification. — 2002. — P. 1–3.
6. Kotler Ph., and Fox K. Strategic Marketing for Educational Institution. New Jersey, 1985.
7. Програма економічних реформ на 2010–2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» [Електронний ресурс]. / Комітет з екон. реформ при Президентові України. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua>.

Церковнікова А.М.

аспірантка кафедри статистики ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ФОРМУВАННЯ ДОСТАТНЬОГО ОБСЯГУ ІНВЕСТИЦІЙНИХ СУБВЕНЦІЙ ТА ЇХ ЕФЕКТИВНИЙ ТЕРИТОРІАЛЬНИЙ РОЗПОДІЛ ЯК ФАКТОР ЗНИЖЕННЯ РІВНЯ НЕРІВНОМІРНОСТІ РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ

Актуальність теми доповіді на конференції пояснюється тим, що лівова частина амбітних і концептуально вірних цілей і завдань із збалансованого

Роль статистики в подоланні світової економічної кризи: виклики та перспективи для України

розвитку регіонів, які були затверджені програмними документами Уряду України протягом останнього десятиріччя, не виконана. Певна кількість регіонів України залишається низькорозвинутими, інша депресивними, але, що більш серйозно, — постійно і досить швидкими темпами поглиблюється процес технічної, інноваційної, виробничої, інфраструктурної та соціальної нерівномірності розвитку регіонів, що спричиняє серйозні проблеми та, найголовніше, обмежує рівний доступ людини до соціальних благ, створених усіма верстами населення України.

Приймаючи до уваги все вище, авторка передбачає винести на обговорення присутніх і теоретично обґрунтувати тезу, згідно якої наразі в Україні існує об'єктивна необхідність удосконалення науково-методичного забезпечення оцінювання рівня нерівномірності розвитку регіонів, комплексного аналізу причин поглиблення цієї нерівномірності, та оцінювання впливу ендегенних та екзогенних факторів на цей процес.

Наукові здобутки представників українських та іноземних наукових шкіл та окремих вчених з приводу оцінювання цих явищ і їх наслідків мають важливе значення у формуванні загальної теорії державного антикризового управління, в тому числі регіонального, із притаманними йому особливостями. Разом з тим, незважаючи на наявність вагомого наукового доробку, авторка вважає, що проблеми дослідження нерівномірності розвитку регіонів, статистичного аналізу закономірностей формування та поглиблення цих процесів, залишається у певній мірі невизначеною. Саме на цих аспектах і передбачає зосередити свою увагу автор, викладаючи основні ідеї доповіді.

Таким чином, метою доповіді є представлення наукових наробок, отриманих особисто авторкою у плані розробки системи інформаційно-аналітичного та експертного забезпечення державної регіональної політики, яка, в першу чергу, має передбачати, на думку аспіранта, створення системи, завдяки функціонування якій має бути забезпечення формування достатнього обсягу інвестиційних субвенцій, їх раціонального галузево-територіального розподілу та ефективного використання.

За результатами аналізу сучасних теорій економічного та соціального розвитку, в тому числі, регіонального, авторка планує визначати місце субвенцій, у першу чергу, їх інноваційно-інвестиційної складової у системі економічних категорій, розглянути нерівномірність розвитку регіонів як передумову широкої повномасштабної роботи, в результаті якої має бути створена принципову нову концепцію регіонального розвитку, в рамках якої

Роль статистики в подоланні світової економічної кризи: виклики та перспективи для України

обсяги субвенцій і їх галузева структура, як фактори економічного зростання, мають визначатися не тільки і не стільки рівнем розвитку виробничих потужностей, скільки необхідністю використання у повній мірі потенціалу історичної, етнічної, соціальної та освітньої самобутності регіонів.

Характеризуючи основні недоліки функціонування існуючої системи субвенціонування регіонів в Україні, авторка передбачає продемонструвати, що питома вага інвестиційних субвенцій капітального характеру в загальному обсязі субвенцій залишається виключно низькою (до 1,3 % у деяких роках в Україні, на відміну від 65–70 % у розвинутих країнах), що суперечить економічній теорії і практиці ефективного хазяйнування, а щорічна зміна кількості та обсягів субвенцій позбавляє можливості вважати їх гарантованим джерелом послідовного фінансування об'єктів незавершеного будівництва, як це законодавчо закріплено.

Аналізуючи порядок визначення об'єктів, що фінансуються за рахунок субвенцій, авторка передбачає звернути увагу присутніх, що затягування формування переліків та їх затвердження призводить до відкладання проведення процедур закупівлі та виконання будівельних робіт переважно на друге півріччя кожного року, що порушує виробничий процес і є основною причиною неповного освоєння коштів субвенцій і їх своєчасного повернення до державного бюджету. Очевидним наслідком цього є збільшення незавершеного будівництва.

Водночас, авторка хотіла би оприлюднити результати власного аналізу, які свідчать, що кожного року відбувається заміна субвенції з державного бюджету на реалізацію інвестиційних проєктів, спрямованих на вирішення системних соціально-економічних проблем розвитку регіонів, десятками вузько-спеціалізованих субвенцій, великі обсяги яких затверджуються Верховною Радою України під час затвердження Державного Бюджету під тиском деяких політичних сил і/чи фракцій парламенту.

Наслідком такої безсистемності, на думку авторки, є розпорошення бюджетних ресурсів, які спрямовуються на розв'язання поточних проблем окремих адміністративно-територіальних одиниць; зменшення можливості регіонів самостійно вирішувати питання свого розвитку; ускладнення організації та контролю за своєчасним та цільовим використанням субвенцій; зниження їх ефективності. До того ж повністю втрачається зв'язок між програмами місцевого та регіонального розвитку і проєктами, що фінансуються за рахунок інвестиційних субвенцій. А процедура визначення об'єктів, за

якою визначаються щорічні окремі адресні субвенції у державному бюджеті країни, має суб'єктивний характер і ніяким чином ані не пов'язується з регіональними та місцевими програмами розвитку, ані враховує особливості розвитку регіонів.

Авторка хотіла би наголосити, що практичний досвід використання субвенцій в Україні доводить, що місцеві органи виконавчої влади при розподілі коштів усіх видів субвенцій спрямовують їх переважно за одними і тими ж напрямками, зокрема: на фінансування інвестиційних проектів соціального значення, що впливають на якість надання населенню послуг у сфері освіти, охорони здоров'я, культури, спорту, соціального захисту, а також інвестиційних проектів, що реалізуються у галузі житлово-комунального господарства (ремонт об'єктів тепло- і водопостачання, ремонтно-відбудовні роботи на житлових будинках, інженерний захист від підтоплення і зсувів та інші). Таке зміщення акцентів на поточні, а не стратегічні потреби практично унеможливує вирішення найболючіших і найактуальніших проблем розвитку і, не враховуючи особливості регіонів, не сприяє розвитку їх ідентичності. Разом з тим, авторка передбачає звернути увагу присутніх на конференції на відсутність у регіонах програмного підходу щодо визначенні об'єктів, на які розподіляються інвестиційні субвенції, результатом чого є численні зміни, що вносяться до переліків об'єктів, які фінансуються за їх рахунок, а відтак, неефективність використання інвестиційного ресурсу, якого так не вистачає економіці України взагалі, і лівової частки регіонів країни.

Іриневич Ю. В.

аспірантка кафедри статистики ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ПРОБЛЕМИ ЗАЙНЯТОСТІ МОЛОДІ НА РИНКУ ПРАЦІ

На сучасному етапі розвитку Україна інтегрується у світову економічну спільноту, в якій панують ринкові відносини, внаслідок цього, всі економічні процеси, що мають місце в розвинутих країнах світу, дещо повільно, але все ж таки відбиваються на економіці нашої держави. Однією з характерних рис ринкової економіки є її циклічність: тобто, після піднесення настає спад і якщо цей спад буде занадто різким чи затяжним, він зможе спричинити серйозні наслідки для національного господарства, оскільки може перерости в серйозну економічну кризу.